

Lớp: 7/7

KỊCH BẢN KỂ CHUYỆN: BỮA CƠM CỦA BÁC VÀ ĐÔI DÉP CAO SU

Chủ đề: Đức tính giản dị, tiết kiệm và gần gũi của Chủ tịch Hồ Chí Minh.

Nhân vật:

- * Người kể chuyện: Giọng kể ấm áp, truyền cảm.
- * Bác Hồ: Giọng nói hiền từ, chân thành.
- * Anh chiến sĩ cận vệ: Giọng nói trẻ trung, thể hiện sự kính trọng và ngạc nhiên.

Màn 1: Mở đầu - Bối cảnh câu chuyện

(Âm nhạc nền nhẹ nhàng, du dương. Người kể chuyện bước ra sân khấu, đứng ở vị trí trang trọng.)

Người kể chuyện:

(Giọng trầm ấm, truyền cảm)

Kính thưa quý vị và các bạn,

Trong suốt cuộc đời mình, Chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại luôn là một tấm gương sáng ngời về đạo đức cách mạng. Người không chỉ là một nhà lãnh đạo thiên tài, mà còn là một con người vô cùng giản dị và gần gũi. Đã có biết bao câu chuyện cảm động về lối sống của Bác, và hôm nay, tôi xin được kể lại một câu chuyện nhỏ, được chắt lọc từ những ký ức của những người lính từng có vinh dự được ở bên Người. Câu chuyện có tên: "Bữa cơm của Bác và đôi dép cao su".

Câu chuyện diễn ra tại khu Phủ Chủ tịch ở Hà Nội, vào những năm tháng sau khi cuộc kháng chiến chống Pháp thắng lợi. Đất nước còn bộn bề khó khăn, và Bác của chúng ta, vị lãnh tụ tối cao, đã sống một cuộc sống như thế nào?

Màn 2: Diễn biến - Những chi tiết giản dị

(Ánh sáng tập trung vào một góc sân khấu, tái hiện khung cảnh ngôi nhà sàn đơn sơ của Bác. Có một chiếc bàn nhỏ, vài chiếc ghế mộc mạc. Bác Hồ đang ngồi làm việc bên bàn. Một anh chiến sĩ cận vệ trẻ tuổi bước vào.)

Phân cảnh 2.1: Bữa cơm thường ngày

Người kể chuyện:

Hôm ấy, như thường lệ, đã gần đến giờ ăn trưa. Anh chiến sĩ cận vệ trẻ tên Dũng được giao nhiệm vụ mời Bác dùng cơm. Anh bước vào căn phòng làm việc của Bác, lòng hồi hộp vì đây là một trong những lần đầu tiên anh được nhận nhiệm vụ này. Anh cứ ngỡ bữa cơm của một vị Chủ tịch nước ắt hẳn phải có nhiều món sơn hào hải vị.

Anh chiến sĩ Dũng:

(Nói với giọng kính cẩn)

Thưa Bác, đã đến giờ dùng cơm ạ. Cháu mời Bác nghỉ tay ạ!

Bác Hồ:

(Ngẩng lên, mỉm cười hiền hậu)

Ừ, Bác xong việc ngay đây. Cháu xem hôm nay có món gì ngon không?

Người kể chuyện:

Anh Dũng nhanh nhẹn tới xem mâm cơm đã được dọn sẵn. Và anh đã vô cùng ngạc nhiên. Trên chiếc mâm tre đơn sơ chỉ có vài món giản dị: một đĩa cá kho nhỏ, một bát canh rau tập tàng, một đĩa cà pháo muối và một bát nước mắm.

(Anh chiến sĩ nhìn mâm cơm, ánh mắt lộ rõ vẻ ngỡ ngàng.)

Bác Hồ:

(Bước tới, nhìn mâm cơm và nói vui vẻ)

Thế là ngon lắm rồi đấy, cháu ạ. Có cá, có rau, đủ chất rồi. Nào, cháu cùng ăn với Bác cho vui.

Người kể chuyện:

Trong bữa ăn, Bác ăn rất từ tốn và gọn gàng. Khi ăn xong, Người tự tay sắp xếp lại bát đĩa, và đặc biệt, Người dặn anh chiến sĩ: "Cháu xem có hạt cơm nào rơi vãi thì nhặt lên nhé. Một hạt gạo là một giọt mồ hôi của người nông dân đấy."

Lời dặn dò ấy của Bác khiến anh chiến sĩ trẻ lặng người đi vì xúc động. Anh hiểu rằng, sự giản dị của Bác không chỉ là thói quen, mà đó là sự trân trọng vô cùng đối với công sức lao động của nhân dân.

Phân cảnh 2.2: Đôi dép cao su huyền thoại

(Bác Hồ và anh chiến sĩ đi dạo trong vườn. Bác đi đôi dép cao su đã cũ mòn.)

Người kể chuyện:

Không chỉ trong bữa ăn, đức tính giản dị của Bác còn thể hiện trong từng vật dụng hàng ngày. Hình ảnh quen thuộc nhất có lẽ là đôi dép cao su. Đôi dép được cắt ra từ một chiếc lốp ô tô quân sự của Pháp, đã theo chân Bác đi khắp nẻo đường đất nước, từ chiến khu Việt Bắc cho tới ngày về lại Thủ đô.

Anh chiến sĩ Dũng:

(Nhìn xuống đôi dép đã mòn của Bác, ái ngại nói)

Thưa Bác, đôi dép của Bác đã cũ quá rồi ạ. Cháu thấy quai dép đã phải đóng mấy cái đinh rồi. Hay là... Bác để chúng cháu thay cho Bác đôi dép mới ạ?

Bác Hồ:

(Cúi xuống nhìn đôi dép, mỉm cười hiền từ)

(Giọng ấm áp)

Cảm ơn cháu. Nhưng nó vẫn còn đi tốt lắm. Bác đi đôi dép này quen chân rồi. Nó nhẹ, bền, đi mưa không sợ ướt, lội suối cũng không lo hỏng. Hơn nữa, nó là người bạn đồng hành của Bác suốt những năm tháng kháng chiến. Nhìn nó, Bác lại nhớ đến đồng bào, chiến sĩ ta đã gian khổ như thế nào. Bao giờ dép hỏng không đi được nữa thì mới nên thay, cháu ạ. Tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy để lo cho dân.

(Anh chiến sĩ im lặng, nhìn Bác với ánh mắt đầy ngưỡng mộ và xúc động.)

Màn 3: Kết thúc - Bài học sâu sắc

(Ánh sáng sân khấu tập trung trở lại vào người kể chuyện. Nhạc nền nổi lên, trang trọng và lắng đọng.)

Người kể chuyện:

Kính thưa quý vị và các bạn,

Bữa cơm chỉ có cá kho, cà pháo. Đôi dép chỉ là một mảnh lốp xe cũ. Nhưng đằng sau những điều bình dị ấy là một nhân cách vĩ đại, một tấm lòng bao la chỉ nghĩ cho dân, cho nước. Bác có thể có tất cả mọi thứ, nhưng Người đã chọn một cuộc sống giản dị, thanh bạch để được gần dân hơn, để thấu hiểu và sẻ chia những khó khăn của nhân dân.

Câu chuyện nhỏ này mãi là một bài học quý giá cho mỗi chúng ta. Giản dị không có nghĩa là nghèo khổ, mà là một lối sống đẹp, một sự lựa chọn cao quý. Sự giản dị của Bác Hồ sẽ mãi mãi là ngọn đuốc soi đường, nhắc nhở chúng ta về tinh thần tiết kiệm, về lòng yêu thương con người và trách nhiệm với đất nước.

(Người kể chuyện cúi đầu chào. Kết thúc.)